

ritmushoz azután olykor inkább hozzáfárag egy-egy rakoncátlanzkodó szót: „De nem fogja *soh'* legyőzni“. Pestiességek is ragadtak rá. Pl. ez: „Hol a nagy természet csodálatot vált ki“, vagy „Te képezed fénylő napom“. A népdal-formában pedig a strofa-kezdő természeti kép helyébe néha — irodalmi asszociációt csúsztat: „Az ollóban két ó között két el, Ez a kislány nem aludt az éjjel... Az ollóban két el körül két ó, A szívemre ez a lány nem méltó“ stb.

Könyve végén a következő szokatlan felszólítást olvasom: „Meggérem a kedves hölgyolvasókat, szívveskedjenek levelezőlapon közölni: melyik 3 vers tetszett legjobban.“ Szerencsémnek számítom, hogy nem tartozom a hölgyolvasók sorába, mert ez a felhívás kemény fejtörés elé állítana. Így csupán egy versre szavazok habozás nélkül, amelyben ez a két sor pompázik: „Lujzikának bluzikája A szívemet huzigálja.“

Rédey Tivadar.

Újabb kiadványok Petőfiről és Madáchról. A centenárium alkalmából ünnepelt költőinkre vonatkozó, még egyre szaporodó irodalmi termésből kiválik Emődý Lászlónak Sátoraljaújhelyen megjelent *Petőfi-tanulmányok* című kisebb kötete. Nem rendszeres monografia, de ötletszerűen kifejtett futó észrevételeknél, amiknek a végszó tekintetni óhajtja, mindenesetre több. Bevezetéséből, különböző utalásai-ból s helyenkint módjával polemizáló megjegyzéseiből kitűnik, hogy az olvasó itt egy tárgyat s a vele foglalkozó addigi nézeteket jól ismerő kutató egyéni benyomásairól kap képet. Állásfoglalása olykor vitatható. Így amikor a pályakezdő költő művei közt azt a darabot keresi, melyben először mutatkozik a mester Petőfi. A szerző a belső forma tökéletessége alapján, a Távoból s a Jövendőlés mellőzésevel, az *L...né c.* (Lendvaynéhoz írott) költeménynek ítéli a pálmát. Szokatlanul hangzik az is, mikor egy nesen kimondja, hogy a Bolond Istók-ot és Az apostol-t nem tartja elbeszélő műnek. Ezek a kirívóknak látszó megállapítások azonban nincsenek oly nagy számmal, hogy a mű komolyságának ártanak. A könyvet rokonszenves tárgyszeret

hozta létre. Ez meglátszik előadásán is, melynek elemző műkifejezésén a Petőfi-irodalom legújabb és legjobb mintáinak hatása érezhető. A munka érdemes az elolvasásra; kár azonban, hogy használhatóságát megnehezíti a tartalomjegyzék és névmutató hiánya.

Sikabonyi Antal *Petőfi és Arany barátságáról* szóló kis dolgozatában, mely eredetileg a Petőfi-almanachban látott napvilágot, reflexív irodalomszemlélettel csoportosítja a két költő levelezésének alkalmaslag értékesíthető adatait. A forrásanyag kínáló tanulságainak levonásában termékeny szempontokat érvényesít, melyek nyomán a legendás barátság alakjai az őket megillető fényben elevenednek meg előttünk.

Két másik mű a szépirodalmi beállításban szerepelteti Petőfit. Rozsnyai Kálmán *Cornélia Debrecenben* címen, öt képre oszló színdarabjában, a költőnek Prielle Cornéliával kapcsolatos szerelmi epizódját dramatizálja. Keltezése szerint még 1913-ban készült e mű. A kiszélesített cselekvény hangsúlyának hordozója a hősnő, kinek alakját mindvégig gyöngéd tapintattal eszményíti. (A kedves hangulatnak nem használ s egyébként is fölösleges a Jókaira célzó Laborfalvy Móric-féle ízetlenség fölmelegítése.)

Kovács Alajosnak három részből („Hajnal“, „Delelőn“, „Napnyugta“) álló színjátéka: *Petőfi* a költő kultuszának az ifjúság körében való elmélyítését célozza. Előszava szerint: „a színszerűség mellett a történeti hűség volt a legfőbb szempont a darabnak tanulmányon alapuló megírásánál“. A szerkezetileg világosan tagolódó színmű hatását bizonyára emelni fogják s egyben a főcél is elősegítik a szereplők ajkára adott Petőfi-versek, melyeket a szerző, kinek e darab nem első kísérlete, a helyzethez mérten ügyesen illesztett bele művébe.

Sándor Lajosnak *Madách: Az Ember Tragédiája* című füzeté „irodalmi és esztétikai tanulmány a Madách-ünnepélyek alkalmára“. E kissé hangzatos alcím ellenére sem egyéb, mint az idetartozó monografiákra támaszkodó rövid, népszerű ismertetés.

A. B.

Erdősi Károly: *A hetvenöt éves Szent István-Társulat.* Budapest,